

[Statsministeren.]

tagelse, der bekræfter reglen“, skrev forleden dag dagbladet Vestkysten. Jeg vil gerne tro, at dette er sandt, og jeg mener at have grund til at tro det.

Uden her at ville komme dybere ind på spørgsmålet om udenrigsministeriets personalepolitik i almindelighed vil jeg minde om, at hele udenrigstjenestens organisation og arbejde for tiden undersøges og drøftes i en kommission, hvor alle interesserede kredse, deriblandt både de politiske partier og erhvervslivet, vil få lejlighed til at ytre sig om principperne for personalepolitikken.

Denne sørgelige sag er nu blevet belyst i fuld offentlighed, først under retssagen og nu også her i folketinget. Det er sørgeligt, at en sådan sag skulle ramme ikke blot udenrigsministeriet, men landet. Det er godt, at offentligheden får fuld besked.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 14⁴⁵.

Mødet udsat kl. 13⁴⁶.

Mødet genoptaget kl. 14⁴⁵.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren for forespørgerne (Per Hækkerup): Jeg vil gerne sige den højtærede statsminister tak for redegørelsen. Blechingbergsagen har jo været genstand for meget livlig omtale i pressen, efterhånden som den er blevet rullet op, og der er kommet en lang række oplysninger frem især under retsbehandlingen af sagen. Det er naturligvis meget let at være bagklog, når først en række ting er draget frem, som man ikke havde kendskab til på tidligere tidspunkter. Jeg synes, at den redegørelse, vi har fået, er den sagsfremstilling, kan man sige, der viser det grundlag, som forelå på de forskellige tidspunkter, da der blev truffet dispositioner med hensyn til Blechingberg, hans forfremmelse, hans forbliven, hans forflyttelse o. s. v.

Jeg tror, at de fleste efter at have hørt

redegørelsen og efter at have sat sig ind i sagen vil give den højtærede statsminister ret i den konklusion, at hovedfejlen, der er begået i denne sag, er, at Blechingberg fik lov til at forblive i tjenesten.

Jeg skal ikke gøre forsøg på at komme ind på de juridiske problemer, der måtte være forbundet med en tjenestemand's afskedigelse, men jeg er helt klar over, at hver eneste gang man i et ministerium må overveje sådanne spørgsmål, vil man komme til at veje menneskelige hensyn over for de saglige hensyn til den tjeneste, hvori den pågældende tjenestemand virker. Jeg tvivler ikke om, at man her kan komme til at stå over for at skulle træffe mange vanskelige afgørelser og mange ubehagelige valg; og netop i en sag som denne, hvor det drejer sig om noget så tragisk — og vi har vel lov til at sige heldigvis for vor udenrigstjeneste så ganske enestående — som en spionsag, må det være vanskeligt at være helt sikker på, hvad man i den enkelte situation skal gøre. Jeg forstår derfor vel, at man måske ved lejligheder har ladet det menneskelige hensyn træde i forgrunden i stedet for det, der kunne være en streng juridisk bedømmelse af spørgsmålet, og så kan denne menneskelige hensyntagen bagefter, når der foreligger andre oplysninger end dem, der forelå på det tidspunkt, da afgørelsen blev truffet, komme til at tage sig anderledes ud.

Jeg vil som sagt takke den højtærede statsminister for redegørelsen. Det er mit indtryk, at der ikke i denne redegørelse er stukket noget under stolen. Statsministeren har for sit vedkommende taget ansvaret for de dispositioner, der er truffet i hans udenrigsministertid, som jo kun udgør en del af den lange periode, hvor Blechingberg var en intern departemental sag, og jeg mener, at vi på baggrund af det, der nu er oplyst, bedst kan slutte sagen for folketingets vedkommende ved at tage den højtærede statsministers redegørelse til efterretning.

Henry Christensen: Det er jo fra forskellig side — fortrinsvis inden for en del af regeringspressen — blevet kritiseret, at man i offentligheden har rettet kritik mod nogle af de dispositioner, hvis berettigelse vi drøfter i dag. Jeg er derfor meget glad for,